

A vizatündér

Mondok én nektek más mesét is. Tudjátok, hogy nem messze ide a falutól, itt folik a Vág. Ez a nagy Vág foló, ebbe' rengeteg, rengeteg hal vót valamikor, s akkora nagy óriási viza halak vótak, hogy némellik majdnem fé' mázso vót, olyan nagyok voltak. No, ezeket a vizákat a zsigárdi legények jártok kifogni Negyedre. Öreganyám aszonta, hogy azér' híják Negyed falut Negyednek, mer' negyedibe jártok oda halászni. Zsigárdrú' akik eementek halászni, azok a negyed részit ehozhatták a halnak.

No, vót Zsigárdon egy deli szép fekete legény. Ez a legény minden éjjel annyi vizát kifogott, hogy a vizák má' megsokallották. Ha olyan soká' fog ez a legény itt halászni, nekünk végünk van, mindegyikünköt ki fog fogni. No, tanácskozásro gyútek össze. Aszongya egyszer a legöregebb viza:

– Tudjátok, hogy mit kő' tennyi? Ee kő' ményi Tündér Ilonáho', Feketegyász országábo, Buhara városábo, ott él a tündérkirálynő a tengerparton, és az tanácsot tud annyi.

Mit tehettek a vizák, a nagy tanácskozásbo csak azt kurjogatták, hogy:

– Ki a legbátrobb, ki a legbátrobb? Ki a legügyessebb, ki fog tunnyi elúszni a tengerbe?

No, jelentkezett egy öreg viza. Aszongya:

– Én má' jártom a tengerbe', de azér' segítség is köllene, mer' ott cápák vannak, mindenféle nagy halak, akiktú' én egy csepet azér' filek.

Hm, jelentkezett mellé egy fiatalabb viza is. Elindútak ketten, hetedhét ország ellen, fölúsztak a Vágrul a Dunábo, a Dunábó' a Fekete tengerbe, onnan hosszú útat tettek meg, amíg elértek Feketegyász országábo, Buhara városábo. De ahogy mentek a' úton, igen sok viszontagság áto a' útjukot: tengeri vihar, cápák üldözték iket. A' öreg viza bizon megsérút, nem bírta a' útat, ott pusztút a tengerbe. De a fiatal elért a tengerpartra. Legalább egy hétig ott úszkát, föl, alá, föl, alá, de a Tündér Ilona csak nem gyütt. Eccer aztán este igen szép hódvilág vót, megjelent a tengerparton egy gyönyörű, szép tündérnő. A' vót a Tündér Ilona. No a viza is odaúszott a partra, aszongya:

– Tündér Ilona, szeretnék én magátú' tanácsot kérnyi.

– Hát neked mi bajod vizám?

– Az a bajom, hogy lassan kifogdos má’ bennünköt mind egy zsigárdi legény, és nem tudunk ellene védekezni. Oda járunk föl a Vágro, hogy ott szüljük meg a kicsinnyeinket, de ez a legény, ez nem bír magávó’, mindegyikünköt ee akar pusztíttanyi.

– No jó’ van. Te csak ússzá’ haza, a többi a’ én dógom.

Úgy is lett, a viza hazaúszott. Tündér Ilona meg átbucskázott a fején háromszor. [Tudod mi az, hogy átbucskázni? Bukfencet vetnyi.] Három bukfencet vetett, és gyönyörű szíp hattyúvá változott. Útra keet és elúszott egészen a negyedi halászokig. Ott a halászok csudákoztak, mer’ még hattyút a’ életükbe’ nem láttok. Hogy micsoda szép madár ez, micsoda szép madár ez. No ez a hattyú beúszott a Vág közepibe, és ez is eekezde kiabányi:

– Ki a legbátrabb lány, ki a legbátrabb viza?

Aztán előált egy szép, fiatal viza, akit közel hívott magáho’ a Tündér Ilona.

– Tudod mit? Én téged gyönyörű, szépsíges leányzóvá változtatlak, és te szépen kiúsz a partra, amikor gyün a legény a csónakjávó’, eekezdo’ énekünyi szépeket, és odacsalogatod a legényt, aztán majd eehívod itet, hogy menjetek egyet csónakázni a Vág közepibe. A többi má’ a te dógod lesz.

Úgy is vót. Tündér Ilona szépen a halat, a viza halat, gyönyörű szíp tündérlánnyá változtatta, így lett a tündérlánybú’ tündér viza. Kiút a partra és eekezde énekünyi. Gyönyörű szépen éneküt, a legény meg meghallotta. Oda is evezett a csónakjávó’, beszélgetett a tündérlánnyó’, tetszett neki igen a tündérlány. Elúdögétek ott a parton, beszélgettek, egyszercsak aszongya a tündérlány, a viza:

– Tudod mit, édes párom! Újjünk be a csónakba, nézd milyen szép hódvilág van, evezünk be a Vág közepire, hadd nézzük meg milyen ott a víz!

Úgy is lett. Beeveztek a Vág közepire, ott a tündérlány kifordította a csónakot és a zsigárdi legényt soha nem látták többet. No de a Jóisten főntrú’ a’ egekbú’ nézte, hogy mit csinátok a vizák. Hiszen a vizákat azér’ teremtette, hogy az embereknek legyen mit ennyi, mit kifogni. Éppen ezér’ megbüntette a vizákat. Soha nem úszhattak fő’ többet a Vágro, lent köllött marannyi nekik a Dunábo, a Tündér Ilona pedig hiábo lakott Buhara városábo, ő öt esztendeig soha többet nem varázsúhatott. Így lett vége a mesének.